

No, äveriäs tilallinen komensi laiskan tallirenkinsä valjastamaan kartanon uljaimman orhin sapattikiesien eteen. Itsensä urho tälläsi juhlapukuun, ja piti sitä vielä piikatyön harjata ja passailla. Saappaat piti pojanjullin lankata ja kiiltäviksi kihnuttaa. Ja hatun laittoi mahtiherra lopuksi päähänsä, silinterihatun. Jo matkalla olisi tehnyt mieli orhitta hyppyyttää, mutta jätti mies silti enemmän tanssittamiset tekemättä. Rannanjärvi teki moistakin puuhaa kansanlaulussa mutta nyt oli semmoinen leikki jätettävä pelkäksi mielihaaveeksi. Joutava äkseeraaminen olisi saanut tien tomun nousemaan ja kärryjen kiiltomaalipinnan tuhraantumaan. Liikettä piti olla, niin että kärryt sujahtivat ohitse ennenkuin vinosti ja rytmikkäästi temmeltävien kavioiden irrottama pöly ehti nousta. Kauhistuneinapa pakenivat risut ja männynkävytkin tulvivan virran riehakkaan kymin tavoin porhaltavan valjakon alta. Mökkipahanen ilmestyi näkyviin ja kohta jo topattiin pihaan, komiasti. Lilja näki ikkunasta mitä juuri tapahtui ja totesi äitimuorilleen tämän aina tienneensä. Upporikas ja pröystäilevä ylkä oli saapuva ja hänet onneen ja hekumaan johdattava. Muodollisuudet vaihdettiin. Kohta mies jo siirsi kärsimättömästi painoa jalalta toiselle ja kysyi josko pikkuhiljaa lähdetäisiin. Neito myönsi ujon hymynsä lomasta miehen olevan taitava ylipuhumaan. Ja sinne suuntasi tuo rakastunut pari upeissa vaunuissa, herraskartanoon. Nuorikon kaikkeen taipuva luonne ja ujostelu haihtui yhdessä hujauksessa ja maailmannainen kuoriutui kotilostaan. Rouva nautti muuttuneesta tilanteesta ja kylän akkalauman kateudesta estottomasti. Hän saattoi ostaa korun tai leningin jos huvitti, ja aika usein huvitti. Äkkirikkaaksi pelmahtanut emäntä luki Kalle Päätalon kirjasta miten joku porho piti asuntonsa ikkunan edessä näkyvillä suurta, kukkuramittaan täytettyä voiestiaa. Tahtonainen patisti oitis miehensä ostamaan kylän keskustan isosta kerrostalosta pienen huoneiston. Ei suurtilallisen rouva siinä asua halunnut, mutta ikkuna oli katutasossa, ja sen taakse näkyville varusti omistaja uhkean astian täynnä samaa herkkua kuin kirjassakin. Rahvas äkkäsi välittömästi tapahtuneen ja ihmetteli Liljan tapaa pitää pikkuasuntonsa ikkunalla hulppeaa kulhoa kukkuroillaan voita. Siinäpä sitten, ikkunan ääressä yksi jos toinenkin kieli kastui ja suu tahattomasti maiskutteli, kun köyhät toljottajat ilmestystä himoitsivat. Mutta ikkunan takana pysyi herkkuvuori, ei siitä nokarettakaan nälän piinaamiin juoruämmien sisuksiin herunut. Aika teki tehtävänsä ja suurtilallisen rouvaa alkoi yksitoikkoinen yltäkylläisyydessä eläminen kyllästyttää. Kaljuuntuva möhömaha kuorsasi yhä kuuluvammin ja muista makuuhuonetoimista oli intohimo hiipunut. Muistuttivatpa ne yhä enemmän henkiahverissä surkastuneen hiilloksen säälittävää kitumista. Nainen luki Mika Waltaria ja yhdessä kirjassa sankaritar myi miesystävänsä kaleeriorjaksi. Aika kätevää, tuumi lukija. Kekseliäs päähenkilö pääsi haitallisesta seksin vonkaajasta eroon ja sai vielä sievoisen maksun itselleen arvottomasta mutta kaleerissa ehkä edelleen käyttökelpoisesta könsikkäästä. Lilja alkoi miettiä miten vastaavan voisi toteuttaa tässä yhteisössä ja näissä olosuhteissa. Aika vauhdikas ja milteipä vaarallinenkin tämä tempaus olisi, ei sillä, mutta toisipa se kaivattua säpinää ja riittäisipä siitä muistelemista ja kerrottavaa veljenpojille ja siskontytöille. Pian selvisi, ettei Suomessa ole laillisia orjamarkkinoita, eikä ilmeisesti edes laittomiakaan. Seuraavaksi Lilja muisti miten Arto Paasilinnan romaanissa joku toimelias puuhailija oli perustanut vanhaan kaivokseen, syvälle maan uumeniin, koulutuslaitoksen kunnottomille hunsvoteille. Olisikohan sellaisia todella olemassa jossakin. Ehkä ei, mutta entä jos perustaisi sellaisen itse. Pitäisi siis ostaa kaivos. Paljonkohan Outokumpu maksaisi, sehän on tietävästi kaivos. Nainen soitti ja kysyi, mutta hinta oli paljon suurempi kuin mihin hänen käteisvaransa olisivat riittäneet. Lilja tiesi myös Talvivaaran olevan kaivos, ja sitä paitsi erittäin kuuluisa kaivos, mutta sitä hän ei lähtenyt edes kyselemään. Näkemiensä uutiskuvien perusteella hän päätteli sen olevan avolouhos-tyyppinen, ei syvällä maan sisällä niinkuin tässä käyttötarkoituksessa olisi tarpeen. Tosin monet julistivat Talvivaaran olevan syvältä, mutta he tarkoittivat siinä

lausunnossaan eri asiaa. Lilja hymyili mielessään, ei tämä blondi sentään noin helppoon retkuun mennyt. Ärsyttäväksi köntykseksi luisumassa olevan kaksilahkeisen kaivokseensulkemissuunnitelma raukesi, nainen päätti edelleen tyytyä rauhanomaiseen rinnakkaineloon. Vuodet vierivät sukkelaan ja hovin valtiatar kyllästyi kateellisten kääkkänöiden kiusaamiseen. Voivuoren ylläpito ja säännöllisesti toistuva verestäminen alkoi tuntua turhalta resussien tuhlaukselta. Samaan aikaan oli vanhenevan kartanonherran mieskuntokin alkanut rapistua. Sensijaan renkipojassa vaikutti kehitys kulkevan päinvastaiseen suuntaan. Nainen päätti liiskata karpäsparin kertaläimäyksellä. Hän lahjoitti pienen keskusta-asunnon tuolle nyt niin salskealle ja hentoja partakarvojaan vaalivalle nuorukaiselle. Enää ei nähty voivuorta asunnon ikkunassa, nähtiin vain verhot, kaiken muun taakseen peittävät paksut verhot.